

РЕШЕНИЕ

№ 563

гр. София, 02.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова
Вяра Русева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10261** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН. Образувано е по касационна жалба от [фирма], [населено място], депозирана от адв. М. В. от САК, срещу Решение от 15.09.2021 г., постановено по АНД №7709/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 21 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №Р-10-226/19.05.2020 г., издадено от Зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“. Със същото на основание чл.290, ал.9, т.3, предл. първо ЗПФИ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 10000 лева за извършено нарушение на чл. 92, ал.2, изр. първо ЗПФИ, вр. чл.3, ал.4 от Наредба №58 за изискванията за защита на финансовите инструменти и паричните средства на клиенти, за управление на продукти и за предоставяне или получаване на възнаграждения, комисионни, други парични и непарични облаги (“Наредба № 58”). Касаторът счита въззивното решение за неправилно, като постановено в нарушение на закона и на процесуалните правила, като наложеното наказание е явно несправедливо – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 НПК. Счита, че същото не е обосновано и е постановено в противоречие доказателствата, фактите и обстоятелствата по делото. Твърди се на първо място, че СРС е допуснал съществени грешки както в диспозитива на решението, така и в мотивите му, включително и във възприемането на цялостната фактическа обстановка по делото. Посочено е, че в

диспозитива на решението е посочена грешна правна квалификация на нарушението, различна от посочената в АУАН и в НП. Освен това в мотивите, в частта, в която се описва фактологията, е цитирана парична сума в размер на 415915,01 щатски долара, каквато сума не е посочена нито в АУАН, нито в НП. Изложени са подробни съображения и във връзка с неправилно възприета според касатора фактическа обстановка, различна от описаната в АУАН и в НП. Оспорват се изводите на СРС за неприложимост на чл.28 ЗАНН, с довода, че с прекратяване дейността на ИП преди влизане в сила на процесното НП наложената санкция не би могла да действа превантивно и превъзпитателно по отношение на дейност, която е прекратена. В тази връзка счита, че следва да се вземе предвид и че реалното закъснение в изпълнението на нормативно разписаното задължение се изразява в по-малко от едно денонощие, следователно неправомерното поведение не следва да се приема за „трайно състояние“. В представени писмени бележки и в съдебно заседание процесуалният представител навежда доводи и за нарушение на чл.17 ЗАНН, позовавайки се на влязло в сила НП №Р-10-229/19.05.2020 г. Иска се отмяна на решението и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление. Претендира присъждането на разноски по приложен списък.

Ответникът по касация – КФН, чрез процесуалния си представител юриконсулт А. Г. в представени писмени бележки и в с.з. чрез процесуалния си представител юриконсулт С. Л. оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. Претендира присъждането на разноски за юриконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е основателна и доказана.

В настоящото производство за установяване на касационните основания от касатора са представени НП №Р-10-229/19.05.2020 г. и Решение №4152/23.06.2021 г., постановено по К. дело №2882/2021 г. на АССГ.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, макар и не на всички наведени с касационната жалба основания.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №Р-10-226/19.05.2020 г., издадено от Зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“. Със същото на основание чл.290, ал.9, т.3, предл. първо ЗПФИ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 10000 лева за извършено нарушение на чл. 92, ал.2, изр. първо ЗПФИ, вр. чл.3, ал.4 от Наредба №58 за това, че за времето от 10,08 ч. на 21.01.2020 г. с депозирането на клиентските средства в посочена собствена сметка в „У. Кредит булбанк“, до 12,51 ч. на 22.01.2020 г., когато паричните средства постъпват по клиентска сметка в „Swissquote B.“ L. с посочен IBAN, в качеството си на инвестиционен посредник не е отделил паричните средства на клиента си от своите собствени.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства СРС е приел за установено от фактическа страна, че към 2019 г. инвестиционният посредник [фирма],

[населено място] е притежавал издаден с Решение № 1136-ИП от 06.12.2018 г. на КФН лиценз за извършване на дейност като инвестиционен посредник чрез предоставяне на инвестиционни услуги и дейности по чл.6, ал.2, т.1, 2, 4, 5 и 7 ЗПФИ, сред които и приемане и предаване на нареждания във връзка с един или повече финансови инструменти (чл.6, ал.2, т.1 ЗПФИ) и изпълнение на нареждания за сметка на клиент (чл.6, ал.2, т.2 ЗПФИ) и на допълнителните услуги по чл.6, ал.3, т.1 - 5 и т.7 ЗПФИ. Дружеството е било вписано във водения от КФН регистър на инвестиционните посредници с регистрационен номер 03-273. При извършена служебна проверка от съда в публичния регистър на КФН е установено, че с Решение № 404-ИП от 11.06.2020 г. КФН е отнела лиценза на дружеството за извършване на дейност като инвестиционен посредник. С Решение № 8661/16.07.2021 г., постановено по адм. дело № 3263/2021 г., ВАС е отхвърлил жалбата на [фирма], [населено място] срещу това решение.

СРС е приел, че при извършена проверка на дейността на инвестиционния посредник въз основа на Заповед № 3-316 от 16.09.2019 г. на Заместник Председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“ е установено, че към 18.09.20219 г. дружеството има 17 на брой банкови сметки, от които 7 са за съхранение на клиентски активи. Една от тях е сметка в [фирма] с IBAN [банкова сметка]. От справката, предоставена от проверявания ИП е установено, че е титуляр и на сметки в „Swissquote B.“ L. с IBAN [банкова сметка] в щатски долари за съхранение на клиентски средства и с IBAN [банкова сметка] в щатски долари за съхранение на собствени средства. От представената по искане на КФН от [фирма] информация за движенията по всички сметки на ИП е установено, че към 21.01.2020 г. по клиентска сметка [банкова сметка] няма налични средства. На същата дата са постъпили 149 990 щатски долара, наредени от 24 G. currency F. (Клиент № 86 на ИП). В 10.08 часа на 21.01.2020 година е нареден вътрешнобанков превод в размер на 415 915,01 щатски долара (разликата с първоначалната сума произтича от такси за банковия превод в размер на 74,99 щатски долара) към собствена на ИП сметка с IBAN [банкова сметка], като впоследствие тази сума е преведена по сметка с IBAN [банкова сметка] в „Swissquote B.“ L., където се съхраняват собствени средства, като сумата е постъпила по сметката в 12.45 часа българско време на 22.01.2020 г. На 22.01.2020 година в 12.51 часа сумата е наредена към сметка с IBAN [банкова сметка] в същата банка, където се съхраняват клиентски активи. Към момента на извършване на банковите трансфери и по двете сметки на ИП, където се съхраняват собствени средства, в българската и швейцарската банка са били налични финансови активи, представляващи собствени средства. Въз основа на това обстоятелство АНО е достигнал до заключението, че ИП е допуснал смесване на собствени средства с клиентски активи. Издаден е АУАН № Р-06-266 от 08.04.2020 г. за нарушение на член 92, ал.2, изречение второ от Закона за пазарите на финансови инструменти във връзка с чл.3, ал.4 от Наредба № 58 за изискванията за защита на финансовите инструменти и паричните средства на клиенти, за управление на продукти и за предоставяне или получаване на възнаграждения, комисионни, други парични и непарични облиги. Въз основа на него е издадено обжалваното НП.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел от правна страна, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на дружеството. Процесният АУАН и обжалваното наказателно постановление са

издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, доколкото по делото е приложен документ, удостоверяващ компетентността им при спазване на предвидените в чл.34 ЗАНН давностни срокове. Въззивният съд е обсъдил и е приел за неоснователни възраженията за допуснати нарушения на чл.42, т.3 ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН относно определяне на мястото на извършване на административното нарушение в [населено място], като е приел, че нарушението се счита за извършено по мястото на седалището и адреса на управление на дружеството, която локализация поражда и правното му задължение да спазва нормите на ЗПФИ и подзаконовите актове по прилагането му.

СРС е счел, че обжалваното НП е издадено и при правилно приложение на материалния закон.

Мотивирал се е с нарушената разпоредба на чл.92, ал.2, изречение първо ЗПФИ, която въвежда за инвестиционния посредник задължения да отделя своите финансови инструменти от паричните средства на клиентите си. В периода от 10.08 часа на 21.01.2020 г. до 12.51 часа на 22.01.2020 г. инвестиционният посредник е извършил два банкови трансфера на средства на свой клиент веднъж към собствена сметка в българска банка и втори път към собствена сметка в швейцарска банка в нарушение на това правило. Приел е, че това задължение е въведено в интерес на инвеститорите. Затова и в чл.92, ал.2, изречение второ и трето от ЗПФИ е предвидено, че ИП не отговаря пред кредиторите си с финансови инструменти и парични средства, принадлежащи на неговите клиенти, както и че спрямо тях не се допуска принудително изпълнение. В този смисъл е извел извод, че АНО напълно правилно е квалифицирал административното нарушение, като правната квалификация е напълно съответна на описаната в АУАН и НП фактическа обстановка.

СРС е разгледал възраженията на дружеството досежно доводът, че административното нарушение не може да бъде осъществено в определен период от време. Приел е, че в случая не става дума за продължавано административно нарушение по аналогия на продължаваното престъпление по член 26 от НК, а за продължено (трайно) административно нарушение, което се осъществява било чрез бездействие, било чрез действие, както е в конкретния случай. Характерно за разглежданата хипотеза е чрез поредица от действия в разрез с нормативните правила – превод от клиентска към собствена сметка в [фирма] и впоследствие превод към собствена сметка в „Swissquote B.“ L., които действия се сумират под състава на едно единствено административно нарушение, за което е санкциониран жалбоподателя. Не се поставя и проблемът за изчисляване на погасителната давност при продължените административни нарушения, доколкото тя се изчислява от неговото довършване, а конкретното административно нарушение е довършено на 22.01.2020 година в 12.51 часа, до която дата и час клиентските активи са се намирили по собствената сметка на ИП в „Swissquote B.“ L.. Що се отнася до часовия пояс, приет от АНО, а именно „българско време“, той е обвързан с извода, че нарушението е осъществено в [населено място], което налага и конкретният час на извършване на нарушението да бъде съобразен с часовата зона, приложима за територията на Република България.

По отношение доводите за приложение на чл.28 ЗАНН СРС е приел същите за неоснователни. Изложил е съображения, че въведената забрана за смесване на финансови инструменти или парични потоци от собствени средства и такива, собственост на клиента, е изрично въведена с оглед защитаване интереса на

инвеститорите. В. лицензионен режим на инвестиционните посредници предполага покриването на високи критерии за инвестиране на клиентските активи и управление на риска, което предвид спецификата на регулираната дейност – търговия с финансови инструменти, изключва отговорността на клиента за финансови задължения на инвестиционния посредник и съответно налага отделянето на собствените средства от клиентските активи.

При тези мотиви СРС е потвърдил обжалваното НП.

От представените в настоящото производство доказателства - НП №Р-10-229/19.05.2020 г. и Решение №4152/23.06.2021 г., постановено по К. дело №2882/2021 г. на АССГ се установява, че с НП №Р-10-229/19.05.2020 г. на [фирма], [населено място] е била наложена имуществена санкция в размер на 10000 лева на основание чл.290, ал.9, т.3, предл. първо ЗПФИ за извършено нарушение на чл. 92, ал.2, изр. първо ЗПФИ. Това НП е обжалвано по съдебен ред и окончателно е потвърдено с представеното решение. Следователно влязло е в сила на 23.06.2021 г. Видно от НП, със същото ИП е санкциониран за извършено нарушение в периода от 08.05.2019 г. до 02.10.2019 г., в който по сметката му в „Swissquote B.“ L. са били налични както собствени, така и клиентски средства.

Така постановеното решение на СРС е неправилно, макар и не на всички наведени с касационната жалба основания.

При постановяване на решението въззивният съд е извършил цялостна проверка на обжалваното пред него НП. Събрал е допустимите и относими към спора доказателства, подробно е обсъдил доводите на страните. В мотивите на решението е направено изложение на установените от събраните по делото фактически обстоятелства и на следващите от тях правни изводи. СРС правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка е налице извършено административно нарушения от страна на настоящия касатор.

В действителност, видно е от самото решение, в същото, при изписване на нарушената правна разпоредба въззивният съд е посочил чл.92, ал.2, изр. второ ЗПФИ. Видно е от АУАН и от НП, че на дружеството е повдигнато обвинение и е санкционирано за нарушение на чл.92, ал.2, изр.1 ЗПФИ. Предвид това основателен се явява доводът на касатора, че както в мотивите, така и в диспозитива на обжалваното решение е посочена грешна правна квалификация на нарушението. В двете изречения на разпоредбата са визирани различни задължения на ИП. Изречение първо го задължава да отдели своите финансови инструменти и парични средства от тези на клиентите си, докато в изречение второ е предвидено, че не отговаря пред кредиторите си с финансовите инструменти и паричните средства на своите клиенти. Доколкото обаче от мотивите на решението става ясно, че СРС е възприел и е разгледал нарушението като такова по изр. първо на чл.92, ал.2 ЗПФИ се стига до извода, че е допусната техническа грешка при изписване на приетата за нарушена разпоредба. Тази техническа грешка не нарушава правото на защита на страните в производството и не възпрепятства касационната инстанция да извърши проверка на обжалваното решение. Предвид това настоящият съдебен състав приема, че така допуснатото нарушение не е от категорията на съществените, които да обясляват отмяната му. В тази връзка и относно така допуснатата грешка в диспозитива на решението следва да се посочи, че посочването на правната квалификация на нарушението не е задължителен реквизит на диспозитива на решението. В същия

следва коректно да е посочено наказателното постановление, индивидуализирано с неговия номер, дата на издаване и издалия го АНО, което в случая е сторено. Следователно ясно е кое НП е потвърдено, а именно, че това е същото НП, което е било предмет на разглеждане във въззивното производство. Кой субест и за какво нарушение е бил санкциониран и каква санкция му е наложена с потвърденото НП са реквизити на самото НП, които са видни от същото. Затова грешното им посочване в диспозитива на потвърдителното решение не влияе на неговата валидност и не е основание за отмяната му.

Настоящият съдебен състав възприема като техническа грешка и отразеното в мотивите на решението, че в 10.08 ч. на 21.01.2020 г. е нареден вътрешнобанков превод в размер на 415915,01 щатски долара. В представената по искане на КФН от [фирма] информация, на която СРС се е позовал в мотивите си е посочено, че на тази дата и в този час е нареден вътрешнобанков превод в размер на 149915,01 щатски долара. Следователно и доколкото посочената в мотивите на решението сума по този превод не съответства на посочената в документа, въз основа на който е изведен извод за този превод, се приема, че е налице грешка при изписване на сумата, която обаче не е повлияла на фактическите установявания във въззивното производство, доколкото размерът на превода не е съществен елемент от фактическия състав на нарушението. Предвид това не може да се изведе извод за неправилно възприета от СРС фактическа обстановка, кацелно размера на този превод.

Неоснователно е твърдението в касационната жалба, че СРС не е възприел правилно фактическата обстановка на основание събраните доказателства. Фактическите установявания на въззивния съд относно движението и смесването на паричните срадства, както и за наличие на средства по посочените собствени сметки на ИП са обосновани и съответстват на събраните доказателства. Безспорно установен е и видът на сметките. Предвид това настоящият съдебен състав счита, че правилно е прието за установено извършеното нарушение, доколкото в периода от 10.08 ч. на 21.01.2020 г. до 12.51 ч. на 22.01.2020 г. с посочените банкови трансфери паричните средства на 24 G. currency F. (Клиент № 86 на ИП) не са били отделени от паричните средства на ИП в нарушение на чл.92, ал.2, изр. първо ЗФПИ.

Настоящият съдебен състав намира за неотнормими към правилността на решението и законосъобразността на процесното НП, доводите на касатора, свързани с посочване на дати, следващи датата на издаване на НП. В действителност в мотивите на решението СРС е приел за установено, че ИП е равнявало таксите за банков трансфер с прехвърляне на собствени средства от съответната сметка в [фирма] към клиентската сметка в същата банка на дати 09.10.2020 г., 14.10.2020 г., 17.10.2020 г. и 22.10.2020 г., които следват датата на издаване на НП – 19.05.2020 г. Тези факти, така описани и в НП обаче не са относими към съставомерността на деянието, доколкото са неотнормими към същото. Предвид това макар и неправилно установени не влияят върху законосъобразността на НП и правилността на потвърдилото го съдебно решение.

Съдът намира за неоснователни и доводите на касатора за приложимост на

чл.17 ЗАНН, мотивиран с представеното в касационното производство влязло в сила НП. Това е така, тъй като нарушенията, макар и установени при извършване на една проверка, извършени от същото дружество и в нарушение на една и съща правна норма, са различни от гледна точка на периода на извършването им. Нарушението по представеното НП е било извършено в периода от 08.05.2019 г. до 02.10.2019 г., докато процесното е извършено в периода от 21.01.2020 г. до 22.01.2020 г. Следователно, налице са две отделни нарушения на една и съща разпоредба, които правилно са санкционирани с отделни НП.

При проверка наличието на предпоставките на чл. 28 ЗАНН съдът счита, че неправилно въззивният съд е приел, че деянието не представлява маловажен случай. При липсата на изрично определение за „маловажен случай“, приложение намира разпоредбата на чл. 93, т. 9 НК, приложима на основание чл.11 ЗАНН, съгласно която "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Процесното нарушение е от категорията на тези, за съставомерността на които не се изисква наличие на определен вредоносен резултат. То е формално нарушение на просто извършване. Предвид това за носене на административнонаказателната отговорност е без значение размерът на вредите, поради което и не може да се постави въпрос за приложението на чл. 93, т. 9 НК в първата му хипотеза, при която като критерий са предвидени липсата или незначителността на вредоносните последици.

Затова следва да се извърши преценка дали е налице втората, алтернативно предвидена хипотеза на чл. 93, т. 9 НК – да са налице други смекчаващи обстоятелства, от които да може да се направи извод, че деянието е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. В такъв случай следва да се установи такава многобройност или значителност на смекчаващите обстоятелства, която да доведе до извод, че деянието е с ниска степен на обществена опасност. Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения. Вярно е, че въведената забрана за смесване на финансови инструменти или парични потоци от собствени средства и такива, собственост на клиента е изрично въведена с оглед защита на интереса на инвеститорите.

В конкретиката на настоящия казус обаче съдебният състав счита, че отрицателното въздействие на осъщественото от ответника деяние върху защитените обществени отношения е незначително, поради което

използването на репресия се явява обществено неоправдано. До този извод се стига предвид факта, че нарушението е извършено в рамките на едно денонощие, като средствата са разделени преди констатиране на нарушението, следователно степента на обществената опасност на деянието е по-ниска от тази на обичайните случаи на нарушения по чл.92, ал.2, изр.1 ЗПЦК. В случая нарушението е констатирано след като вече средствата са били разделени и реално не е настъпило засягане на обществения интерес, свързан със смесването им, т.е. с конкретното поведение на ответника в незначителна степен са засегнати защитаваните от правната норма обществени отношения. При това положение, налагането на имуществена санкция макар и в най-ниския предвиден в размер от 10000 лева се явява непропорционална и не би отговорило на целите, заложиени в чл.12 ЗАНН. Процесното нарушение е застрашило засегнатите обществени отношения в по-ниска степен от

други нарушения от същия вид и предвид отнетия лиценз на дружеството за извършване на дейност като инвестиционен посредник. Предвид това наложената санкция не би могла да въздейства превантивно и превъзпитателно по отношение на дейност, която е прекратена. Следователно процесното деяние се явява маловажно.

Като не е преценил всичко това и е приел, че не са налице предпоставките за приложение на чл.28 ЗАНН, СРС е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено. След отмяната му и на основание [чл. 222, ал. 1 АПК](#) касационният съд следва да се произнесе по съществуващото на спора. При осъществяване на това свое правомощие и по изложените по-горе съображения настоящият състав на съда намира, че НП следва да бъде отменено, тъй като нарушението е маловажно.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая нарушителят не следва да бъде предупреждаван писмено, както предвижда разпоредбата на чл.28 ЗАНН след влизане в сила на изменението ѝ от 23.12.2021 г., тъй като писмено предупреждение от АНО и от съда в хипотезата на чл.63, ал.2, т.2 ЗАНН не са били предвидени в ЗАНН към момента на извършване на нарушението.

С оглед изхода на спора и във връзка с разпоредбата чл.63д, ал.1 ЗАНН касаторът има право на присъждане на разноски. С представения списък се претендира присъждането на такива за настоящата инстанция, като се твърди, че по настоящото дело дружеството е направило разноски за адвокатска защита в размер на 660 лева. Като доказателства са представени договор за правно обслужване, фактура и банково авизо от сметката на М. В.. Видно от приложения договор за правна защита и съдействие за касационната инстанция между страните е договорено възнаграждение в размер на 500 лева без ДДС., платено преди разглеждане на делото в касационната инстанция по посочена банкова сметка. Приложените доказателства за плащане не установяват обаче извършено такова. И фактурата и банковото авизо удостоверяват плащане на сумата от 660 лева, адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция, което в случая на е претендирано. Предвид това съдът намира, че разноски на касатора не следва да се присъждат за настоящата инстанция, тъй като не е доказано извършването на такива.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №20207467/25.09.2020 г., постановено по АНД №7738/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 94 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №Р-10-228/19.05.2020 г., издадено от Зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“ и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №Р-10-228/19.05.2020 г., издадено от Зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на [фирма], [населено място] на основание чл.290, ал.9, т.3, предл. първо ЗПФИ е наложена имуществена санкция в размер на 10000 лева за извършено нарушение на чл. 92, ал.2, изр. първо ЗПФИ, вр. чл.3, ал.4 от Наредба №58 за изискванията за защита на финансовите инструменти и паричните средства на клиенти, за управление на продукти и за предоставяне или получаване на възнаграждения, комисионни, други парични и непарични облаги. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.